

Vladimir Kopicl

SMERNICE

Himne & pripevi

BALKANSKI KNJIŽEVNI GLASNIK
MMVIII

VOJVODINA: HIMNA – ŠTRUDLA

To nije pejzaž za epiku, već nešto
Drugo, drugačije. Nešto napadno ravno,
razvučeno ko smrt još žive melanholijske.
Bidermajer, ne odar. Samrtno, a ne smrt.
Ne šnicla tektonskog jezika natakuta na kulen
bundeve koja se utapa u molsko-lirskom blatu,
jer nema blata do kolena: plitko je, virtuelno.
Ono ne zna za žanr, a kamoli za himnu.

Pa čuješ li me sad, veliki presahli izvore,
ti jarče – predvodniče rodne grude bez dna?
Samo odjek bez mora, obala bez margina
što se neslano pomera na sever samoubica.
Tu pada ledena kiša, sva od toplijih krajeva
i sve laste su prve jer ne znaju za jug.
Tu narod preradi suncokret jer ne želi da pljučka
i sve vekovne vođe su brzo spremne za put.

Ne trans, već tranzicija! Ne žrtvovano,
već živo! Mirno kristalno oko
što vedro kunja nad stiskom ravničarskog života.
Ne dinamizam praznog: antagonizam tupog!
Tupa večnost trenutka koja prinosi šolju
sa mlakim, klonskim kapima višejezične TV.
Tamo istresam vojsku, u spori škrgut medija,
da sva žestina potone u nemi, bezbojan kazan.

Ko ždere nacionalno, taj se smori: ne jebe.
Ko ima štrudlu s makom, taj će da napiše himnu.
Tako nestane štrudla. Tako nastane himna,
ta pesma slobodnom prostoru što slavi ulaz i izlaz.
Ovde živim bez vrhova: lepo i restriktivno.
Neka me predsednik pomiluje ko svaka zgodna ženska.

MAKOVA OBRATNICA

Mak žustro stoji u polju, ali dok stoji drema,
sav opijen i omamljen jer noću ni da trene
zbog svoga sitnog semena, jer mora da ga čuva,
od vetra i od dece što sanjaju rezance, na javi, ponekad.
Čuvamo ga i mi – i mak, i seme, i noć,
a često i sve njih zajedno, dok ne zaboli glava,
kao što njega, ponekad, umalo da zaboli.

Ali to nije glava već vrat, jer mora da se sagne
da vidi vasionu u onoj kapi rose.
I ona čuva seme, a čuvamo ga i mi,
jer njega nikad dosta, jer to je takav pojam,
uslovno razigran tek kad mu dođe vreme,
a ono uvek dođe i stalno dolazi
jer čak ni od tog maka njemu se ne spava.

Ono ne zna da spava, a možda i ne može,
pa ne može ni mak, a nekad čak ni mi,
bar dok još nismo deca a nismo samo seme
da bi nas ljuljala crkva i cela nacija.
Zato i kada ne spava mak kao da je u crkvi,
ali ne bilo kakvoj već svoj od konoplje
koja ponosno cveta ko duša Indije,
kao trava i rak što ide unazad a da ne pita zašto.

Bolje nego unapred, tako oseća mak
čim jači vetar dune i povije mu stas
skoro do one kapi u kojoj vidi sve.
Ono što vidi jasno to je večita budnost,
pijano umorna, mrtva, ali ne sva bez svesti,
jer svest svo vreme troši da sa makom posedi,
da zajedno otčute sve dok ih ne poseku
ili samo zaseku, gde jasnoj priči je kraj.

Ostalo nije sudbina ali nije ni pesma
što se iz polja čuje, tamo gde ima polja.
A tamo gde ih nema, tamo nije ni mak,
i stvoriti ga ne može ni cela apoteka.

HAMLETOV OTAC

On dođe kao sablast
koja mumla i stoji.
Ne nude ga da sedne, mada je bio kralj.
Znaju da više nije, da više uopšte nije.
Tužno je, ali tako.
A uz to, uokrug, noć.
Zašto dolazi noću?
Da se slabije vidi?
Ne. To se ne razume ni u jednome svetu.
On mumla, stoji, progovara, i dok tegobno govori
iz svakog njegovog pogleda kao da izlaze ruke.
Sve na njemu su ruke.
Negde bi da ih pruži.
Gde? Kuda? Kome?
Uzalud?
Da, mada on to ne zna,
jer sada čak ni um u njemu više ne živi.
Kao razlupan auto kad se gasi na kiši.

STOPROCENTNO

Vreme nemarom potopi sat
nemo zakloni Sunce.
Bića koja se razlikuju
S razlikom su u skladu.

Nacrtan prorok ne govori:
ne ume kao da ne može.
Samo slike iscure,
kapi iz prazne boce.

U pustoj kapljici naroda,
bola ni da se svisne.
Bez bola se ne pomera
ni oko usred tame.

Srna cepti u senci:
to nije srnina senka.
Pezos je sto centavosa,
tamo, na drugom svetu.

Trenutak nije vreme
ni sve što sija Sunce.
Bića koja se razlikuju,
s razlikom su u skladu.

Nacrtan prorok ne govori:
ne ume, uz to i ne može.
Mitovi ipak iscure,
kapi iz prazne boce.

U pustoj kapljici naroda,
bola ni da se svisne.
Sa bolom se ne pomera
ni suza iguane.

Srna cepti u senci:
to nije srnina senka.
Pezos je sto centavosa,
tamo, na drugom svetu.

GLUMICA

Svaki njen odraz je ožiljak.
To više nije telo.
Njena kosa je stroj.
Stroj, koliko i prsa, vidljiva ali nema,
sapeta poput reči koje sipa iz usta
da se ne vrate, nikad,
dok zavesa se ne spusti
u neki drugi dan.

Ona stoji na nogama kao da nema ruke,
kao da nema prošlost, ni uporište, stan
za tuđe oči što kruže kao da nešto traže
u sva četiri sveta u kojima se nađe
naslonjena na sebe, iznutra,
kao psiha na kostim.

Ni anđeli, ni duhovi,
to su tek njene ruke koje prinosi očima
da kroz njih jasnije sagleda praznu pustinju lika
ispisanog na nebu, uvijenog u reči
kao titrava sablast spremna da otme joj vazduh
da s njim lakše se obruši sa hladne pozornice,
tu, među ljudske stvari.

Njeno telo su vrata.
Njeno biće je prozor.
Sve što se samo otvara uzeće njeno ime.
Ona to čeka, zna, ko ulogu što govori.
Ona je večiti rođendan,
svačiji praznik dok hoda.
Ali šta ako stane?
Istina nema vrata.

VRANE

Sivo, sumorno nebo nad polusmrznutim gradom
skupilo se da propusti jato kreštavih vrana
od čijih senki sve mrkne ko sumrak u Japanu
zadužen da pre noći ugosti seni pesnika
što posle svu noć kruže nad mrtvom planinom Fudži
oplakujući sudbine svojih srpskih kolega,
onih što klasično umru još pre nego što se raspišu
a da čak ni za napisano nemaju sređena prava.
Moj pas to nerado gleda, ima paradentozu.
I bez svih takvih patnji njemu je dosta bola,
a sad i bučnih vrana, sumatraizma, Japana.
Zar ne može bez toga? – kao da bezglasno pita,
i žalosno i nemo, jer ne zna sve te reči
od čijeg umnožavanja bol ne umine, nikad,
čak ni kad ide u šetnju, ili dalje, u grad.
I on bi pre na Fudži, ali kako kad ne zna
ni ono što dolap zna: kako je teško konju
i šta je Dučić Rakiću, ili ono za Hekubu.
On ništa ne zna o tome a sve to nosi u očima.
Zato ne diže oči, jer ne želi da sazna
da u smrznutim baricama lete odrazi vrana.
Sve to jednom će proći – kao da misli i zna,
ali ne kaže ništa i sve prođe ko senka
sada već nečujnih krila koja su prekrila grad
da zatim odlete nekud, u neki drugi dan,
da kad se tamo izgube bol bude sasvim sam.

VARVARI?

Najzad, glasnici su došli i rekli: Varvari dolaze.
Pa neka. Ali kako su oni to rekli,
čijim glasom i rečju, kad svako prisutan zna
da glasnici ne govore, čak i kad dolaze, nikad?
Mi znamo, oni čute, skrivaju znanje kao Internet,
kao ničiji brat, ničija zaostavština,
jer samo tako izgleda da negde stvarno su bili.
I kuda to su otišli da bi se sada vratili
sami sebi, kao odgovor, novost, novo izdanje
te tako sumnjive priče o sumnji u rešenje,
sumnji u svaku promenu koja igra i peva.
Glasnici to ne govore, oni ne govore ništa,
čak ni pesmom, ni plesom: oni stoje, zanemeli,
a stojimo i mi, jer i mi neki smo glasnici, nečiji,
pa i mi samo čutimo. Ovde ne govori niko,
a i ko govori – čuti, niko ga nikako ne čuje
da ne izgubi glas, svoje prirodno pravo,
pravo lice, dosad neuskraćeno, u obostranom interesu.
Razmenili smo stavove. Sad oni sede, mi stojimo,
a nije došao niko, ni glasnici, ni varvari.
Čak ni veliko V: potrebe za tim nema,
jer govor nije potreba, i on je neko stanje,
ne trpno, pa da ga trpimo. Mi ne trpimo ništa,
a i to ništa je obešeno, tamo na gradskom trgu
odakle glasnici dolaze, na ovaj, naš deo trga.
Sve je to jedna obmana, poput praznog diktata,
kao kad neki mladići idu da otvore kapije
a dok do kapija dođu – već nigde devojaka,
nego kroz ključaonicu viri čutljivi pesnik.
I on bi nešto da zna a nema ni za Internet,
pa tako samo viri, i on sav već bez glasa.
Možda je on taj glasnik, to što ode i dođe,
sav kao neko poslanstvo koje nikome ne treba,
a onaj kome treba nikad ne čuje govor,
ni priču s druge strane, ako je s druge strane.
Tako sav govor visi kao već prazan dan,
kao jasno božanstvo, kao knjiga bez korica,
ali ne uvek, ni zauvek: i njemu doći će glasnik.

SVECI

Sunce stoji u nebu i to se zove dan.
Ali ono je tamo i kad se zove noć.

Juče sam video potok koji traga za zečićem,
malim, titravim, smrznutim,
sivih drhtavih šapica,
ali bilo je leto i nije ga pronašao.
Opet se nisu sreli.
Šta će biti na zimu?

Ni štap, ni šargarepa, ni propast, ni idila.
Možda jave na jesen, kad sprema konačni izveštaj.

Tako stoji i Mesec, on ne zna zašto je tamo,
blizak Zemlji i nebu, ali od svega udaljen
kao da nema dužnost, nikakvo opravdanje.
Ni da odmogne sebi, ni da pomogne drugom.
Čak se dobro i ne vidi, deluje kao zaboravljen,
čim ga zakloni oblak ili uglovi kuća.
Ne živi sasvim građanski, deluje privremeno
kao prolazna večnost, tup sjaj bratoubistva.

Sve to o nečemu govori, ali nema rešenja,
ili je sasvim nemo ko prazna govornica.

A sutra, umesto zvezda, tamo će stajati sveci
i bivši zvezdani svod biće sjajem narogušen,
ispunjen blagom toplinom, pomalo zajebanom
jer sveci ništa ne govore dok im se tako ne kaže.
Ali ko da im kaže u onoj pustoj praznini
u kojoj sve izvan njih deluje kao ekran,
ko glup dokumentarac na hladnom oku TV-a.
Sav mir u ovom svemiru providan je ko staklo
po kome protrči zečić i šapicom ga zamaže.

Možda će doći i drugi, da ga šapicom umije,
a možda ipak i neće. Kraj nema ravnoteže.

KESTENOVI

Vitorog se Mesec zapleo u kose svih palih patriota
ko teg od lakog srebra što vuče nas na dno.
Na prazno dno Evrope, hladno ko nemo oko.
To nismo bili mi, iz više od jednog razloga:
odsustvo, strah, razum, ironija
i sve drugo ko – kesten, ko pojedinačno drvo,
ne kao drveće – plural – kao gaj kestenova,
ta snažna, uspravna slika vertikalnog života,
sva od greške i ponosa i kad se zove pijanstvo.
Sad nam ostaje dno, skliski burag Evrope
čiji vrh uvek izmiče, čak i kada se ne vidi,
i ponor na dnu levka odakle ništa se ne iskri,
nikakvo srebro ni znamenje, ni išta postojano,
sem puste gomile kose, one koja preostaje,
kao u umrloj pesmi što samo doziva utehu.
To nema ko da počisti, kao da uvek je praznik
il obustava rada, nekakav svetac ili jubilej,
nešto manje od povoda dostojnog ljudskog roda,
a više čak ni navika, jer ne prihvata vreme
kao da ga ne poznaje, mada bi da prepozna
bilo šta što je stvarno, ali ne bilo gde,
jer bilo gde i ne može, jer se nalazi nigde.
Hladan, bestrasan Mesec sav razliven u godine,
više ko slivena kugla a manje kao sjaj
i sve to još sasvim utopljeno u ono bestrasno dno.
Avaj, to nije ljubav, ali ni pesma ljubavna,
makar da tako se htelo, u skladu s tradicijom.
Ali i *avaj* je mrtav, pa ti ipak mi dođi
da činimo što možemo na onaj siguran način,
od kog vera ne opada a država ga traži,
makar da su im trpeze primerno odvojene.
Mi nismo hrana, a ni sto. Ni Bik, a ni Evropa.
Nek nam se poprsja stope od pohabanog zlata,
a ako nešto ukrešemo, bar znamo: nije Mesec.

SMRT

Prošla je ulicom, tiho,
i onda ušla u stan.
Sada je tu, za vratima,
sa obe strane vrata
i otud nekuda gleda
kao da ima oči,
kao da upija pogled
u neku prošlu stvar
koje možda i nema
jer je zbog nje već prošla.

Nju ne zanima živo,
ona za živo i ne zna
jer nije predmet, ni stvar,
i u to se ne broji.

Ne trudi se, to zna,
ali je ipak došla
da tu i tako ostane, opstane,
da je neko dozove
ni ispred, ni iza vrata,
da tako pronade stan
ni s ulazom, ni s izlazom,
ni mali a ni prostran,
ni telesan, ni san,
gde svako s njenim dolaskom
zauvek ostane sam

TAMNO, DALEKO

I tamo, i daleko, sada već tu su, i blizu,
najbliže, kao kraj. Mora tako, kraj mora,
jer more je daleko, kao daleko selo,
ne moje, nego do mojega, jer tako nešto nema
ni cela Ona, daleka, gde niko žene ne ljubi,
da ne bi posle to čekale, po opštenarodnom pravu,
i žene drugih naroda, običaja,
uvek sa imenom zemlje u otadžbinskom naslovu.
Taj naslov, to im je ime, baš kao da su knjige:
otvoriš je pa čitaš, pa ne moraš da ljubiš,
jer iznutra je već obljubljena kao blažena Grčka.
Svaki naš mrtvac je blažen kao daleka pesma
i to je ono »zato« što, dalek, nikom ne treba.
Svi naši mrtvi su nem sjaj, kao na obali mora,
tamo gde upire vid u pusto, neživo ostrvo,
svo tuđe, svo u peni, sve dok se ne zakopa,
ili bar ne pokopa, u neko opšte sećanje,
negde tamo, daleko, a bogme i duboko.
Odatle, iz tog sećanja, seže i ova ruka,
i bilo šta da dohvati uvek zvaće se poljubac.
One žene to znaju a da i ne čekaju:
njihovo danas je juče, a sve će biti sutra.

MOŽDA, MAJKA

Oprosti, majko sveta, oprosti: svet je uvek i možda. Oprosti, učim da ponavljam kao da nazirem opet, ali ne uvek, majko. Oproštaj je ponavljanje, prilika da se ne promeni, da staro postane novo. Zato se ovo i ponavlja, ti znaci, slova, reči tople ko jagnje, i trava, i sve što svane odozgo. Sad svetlost, a sad sjaj. Sad milost, a sad mana. Sve što stane u oproštaj kao slova u majku.

Zato si majka vazduha, zato ležiš u moru,
pa more ode u valove kao jutro u tamu.
Kada bi bilo drugačije to ne bi bilo tako.
Ne bi bilo uopšte, a nekad čak ni ponovo.
Ne opet, samo večnost koja se opet ne ponavlja,
jer to se odavde ne vidi, niti sa bilo kog mesta.

To nije slika kraja: visoki, mirni borovi.
Ni slika drugoga kraja: ledom srezana hrana.
Ne bolest, ali ni zrak. Ne tuga. Možda ni oproštaj.
To možda neće ni biti, jer možda nema majku.

KAMEN: USPAVANKA

*I ovaj kamen zemlje Srbije sav se nešto nakrivio
kao da traži stranu u kojoj počiva hlad
da i on malo otpočine od silnog kamenovanja.
Petar. Patria nostra, i starija pismena
kojima kamen raspolaže, da ih se ne sećamo,
da ne bi pao u reku, sav tako pismeno nakrivljen,
u reku zaborava, onu što teče unapred kao da teče
unazad,
na neki smoreni zapad koji se večito podmeće
kad na istoku ne sviće zbog izrazitog umora.
Tu je ponoćno sunce i onaj drtavi vuk
što stalno laje na njega, jer misli da je Mesec,
jer kako kučka da zna šta je kamen, šta smisao,
kad stalno mora da laje? Nikada da se obuči,
da sabere predanja u neki zelen kod
od koga ispod kamena izraste zelena trava,
da malo pridrži kamen kad reši da se obruši,
u vatru ili vodu, što kamen jedino zna,
kad je već od tog znanja sav kao sluđen, zatravljen.*

Duvajte vetri, stanite, pa onda duvajte opet,
ali lako, sa merom, da ne padne sav kamen,
svo ono mitsko kamenje od koga boli glava
u kojoj stanuje mozak, herojski neraspoređen,
kao iskonska šuma za nekog iskonskog lava,
kroz koju idu heroji i drugi što bi da padnu
ali je reka već prepuna pa im zbriše, oteče,
i tako ne nađu mesto da domaše svoj kraj.
Lutaju, malo pevaju, uz gusle ili rog,
ali već posle par godina i njih zaboli glava
jer ne znaju za sluh, ili znaju za jedan
koji se silno ponavlja, čemeran ali dosledan,
a pomalo i dosadan, ko kamenom o kamen.
Ko reče – kamen? Glava? Ili poderan oblak?
Ili pučina plava gde sva pomama drema
kao skamenjen san? Zaboravi sad to,
jer ovde stanuje kamen po kome opet se piše,
a ako opet se obruši pisaćemo još više.

ODLOŽENO: TE DEUM

Ispod ovoga kamena, odsutan, leži Stvoritelj,
bled, ravan, tanak, dokučuv ko nedoučen Bog
sav ustremljen ka svemu ko otvorena sveska,
ona koja se nudi da je i pustoš pročita.

Pusti ga, nemoj dirati što ne treba da dirneš
jer ne treba da gledaš ono što vidiš da znaš.
Stvoritelj, to je odsutnost, nije stvor ili stvar
kroz koju vreme propada dok ne dotakne dno.

Gramatika ne prolazi, barem nikad kod nas.

Taj nagib, to nije pad, ali ne vodi nagore.

To nije neki put, čak ni vidljiva staza
na kojoj stoji kamen kao ničiji stan.

Niko ne leži odložen i niko neće doći,
ali taj što ne dolazi zauvek nije sam.

TUFNE

Kada sam bio mlad, sasvim,
napravio sam medu, od šperploče, one za ručni rad,
plavog sa roza tufnama,
koji uspravan stoji na nekoj vrsti postolja
što nalikuje ostrvcu od mrke, zgasle pene.

Posle sam to i postao, zgusnuta,
druga priroda, svedena, frontalno izoštrena
ali bez prave dubine što nadmašuje ljudskost.
To drugo ne postoji, ne nalazi se nigde,
a i meda je odsutan, hiljade kilometara.
Tamo to zovu milje. Poklonjen, sad je suvenir.

Dva lika krenu kroz vrata a jedan neće ući,
jer ne zna za dubinu i tako ostane sam.
A šta bude za vratima to ne zanima nikog,
nekad ni sama vrata. Ona nisu figura,
i suviše su stvarna da brinu i o tome.

To je taj prostor, svet, što govori o sebi,
računajući na nas da mu dodamo reči.
Tu roza, tamo plavo, i mrku gamu sudbine.
Kaže: "Tako se radi!", a ostalo je na nama,
mada rad briše množinu pa svako radi sam.

Ti izrežeš što možeš od onog čega se latiš,
a sve što ne preostane možda je tvoja slika.
Red šupljeg i red praznog. Sve drugo
već je daleko, nerado da se vrati.
Ali meda će doći. Svet neće biti sam.

KRAJ

Ova žena je procep, sav rascepljen na pola
kao još živa lutka iz koje ispada slama
jer u njoj gori vatra pa se sa vatrom uvija
kao spržena loza oko prestalog sjaja.

Njena put odiše vlagom što teče potocima,
njene usne su suve kao sušeno grožđe.
Njene ruke su dignute da se spuste kad treba
a sve je ostalo njeno ko strela kad s luka pođe.

Ona je Mesec, anđeo, koji odsutno spaja,
pa spoji i sav perfekt u dve buduće reči:
evo i *nikad*, nikada, jer zbog toga je došla
kao sveća sa groba, da svaku prazninu spreči.

U prazno, transcendentalno, da zbaci koprenu bića,
da sve živo obuče u procep koji se sklopi,
u kome drhti nađeno i ti su drhtaji lepi
dok ne dotaknu naslov u kome sve se stopi.

ČVRSTO MESTO

Dok trava raste, konj pase.
Oko njega je dan.
Šta li će raditi uveče?
Dal' o tom stara se Bog
ili neki delegat, sasvim odavno određen?
Nestvaran ili u telu?
Možda sa likom gazde što gleda iz pravca štale?

Konj je mlad, zelen, neiskusan.
Neiskvaren, neoženjen, a opet izvan negacije.
On o njoj ne zna ništa.
U njenom vrtu ne pase.
Ni njenu odsutnost ne misli.
Za njega stvarno je stvarno,
trava je samo trava,
prijatna, rosna ko san
u praznom naručju pustinje
gde svako zrnce rodi
plod za zagrljaj parije.

Pa neka, i na tom hvala
i uz to večna slava
što preлива uzdanje svih imenika bića,
svih senki svakog roda što ulazi u dan
da posle iz njega istupi kao trava iz konja
i kao konj iz štale.

Gazda stoji pred štalom.
Tu je konj, tamo trava.
Tu je dan, negde noć.
Senka je nigde, nje nema
u ovoj počivšoj pesmi.
Otišla je daleko da nigde ne bude sama.
Ostala je bez mesta, da mesto podari vama.

KORAK

Taj plamen je išao za mnom
tako da ne bi me stigao
ni da sam išao unazad.
Šuma ne ide unazad, jer njeno drveće stoji,
stoji sat vode, vreme, ribe mirne u vremenu,
jer i njih voda nosi da ne bi išle nikuda.
Ta voda nosi sve, nosi pesak i zlato,
sve sem upornu vatru koja prlji ramena.
Ne želim nikud da stignem, pa čak ni sasvim da stanem
da me ta vatra prestigne, kao dete svoj uzrast,
ko jato gusaka oblak i senka sunca grad.
Ni to se ne podrazmeva, to da taj grad postoji.
Stojim negde u njemu i čujem: neko govori.
Neko otvara usta kao da guta vatru
sve dok ne otvori vrata što škripe unazad.
Tamo se čuje korak, ali ne baš i noga,
jer sama noga ne hoda, čak ni kada se ne čuje.
Kada vatra izgori ostane samo plamen,
ali tek kao šum, kao odsjaj na vodi.
Kada sve to izbledi onda je zaista dan.

DŽEPNA CRKVA: NEDOSTUPNO

On nije rođen u crkvi, mada ponekad zvoni.
Zovu ga *nedostupno*, jer tamo ne možeš stupiti,
jer ne znaš gde se nalazi, kad,
u čijem džepu drema, u našem ili svom.
U zoni vibracije, gde vibracija čuti.
Tu ne upravlja anđeo koji se ne da isključiti
jer on je uvek uključen, večno "in",
pošto je tako zamišljen, samo u dve dimenzije:
umanjena realnost, da ide svetom setan
i da se setno smeši dok ne zazvoni telefon,
nedostupan il' dostupan, iz sveta niže funkcije,
da svet se preda, preuzme, na dobrobit centrale.
To stalno stiže, taj poziv, ali odgovor ne žuri
kao da nema krila, ni oba oka, ni uha.
Vrlo je prijatno usporen, ko svaki ljudski promašaj
što večno nekud juri, taj odraz našeg signala,
naše novo odelo koje se ne može videti
jer čuti, nedostupno, telematski, ne carski,
jer car ne treba pretplatu, lični broj, niti račun.
Tu nema ničeg trajnog, samo slabost signala,
kao čovek bez baterije kad zaluta u mraku,
da po mraku se upravlja lakim dodirom prsta.
A ovde nema ni prsta, dodir je nedostupan.
Zaboravi ga, prebriši. Nek danas čuti do sutra,
dok se tišina probudi da dalje tišinu napaja.

BLACK LIGHT, NEW LIGHT

Priroda nam je dala što je dala.
Ostalo je nadgradnja
gde tama nije tamna, ni svetlost jasno svetla
pa je granica nejasna, nezavisna od stvarnog,
i nedovoljno izoštrena da jutrom obodri petla.

A gde kokoška ne peva, ni jaje nije za poj,
barem ne ovaj, električni, zbog kog i noć bi da umre
da se do povratka prirode uštedi plaćeno svetlo,
da se premosti ponor između sada i sada
dok biće vode u brani ne vidi gde bi isteklo.

A šta tek da se kaže za provod onog atoma
koji se stalno troši da napuni naš motor,
kao da neka pčelica beskrajno rasipa med?
Taj jadnik nema prekidač, neće valjda da stane
dok sunce se ne sabere da pokrene sav svet?

Koji? Pa onaj gde stvari kao da imaju lice
i silne grimase prave za svakoga od nas,
da nas odmene načas kao računar zevanje,
kao signal što titra elektromobilna jaja
koja nam uredno liže onaj bežični pas.

Mora da mu je dosta već svega i svakoga.
Možda se zato i dere, da zorom najavi spas
pa da neka budala isključi poslednji frižider,
da se bar malo reši transa faličnog tehna
što krešti poput PR-a dok isprobava glas.

Nije baš neki narativ, možda ni naracija,
ali je došlo vreme da se ispiše nalog
onoj poslednjoj Meri da najzad digne svoj glas.
I evo, sada ga diže, sav napet kao svirala,
dok se negde ne udene. Nadam se, ne u nas.

OVDE

Ostaću ovde. Sunce tuđeg neba
i tamo je, daleko, nekom već dodijalo,
onako, dok se kreće sa kraja na kraj neba,
mada je i to opsena, naučno dokazano.
A da li greje ili ne greje? I to je samo pitanje,
ali ne ono pitanje koje nas hlebom hrani,
a odgovor bi možda mogao biti i dvojak
pa ga i neće biti, makar da malko mami.
A zašto da ipak ostanem, šta meni znači to *ovde*?
To je već skoro pitanje što ima nekog smisla.
Ako ovde odgovorim, to možda ne važi tamo,
a ako tamo važi onda je svaka stvar ista.
Zato ću ostati ovde, da nigde ništa ne pokvarim,
podjednako u pitanju kao i odgovoru.
Stojim na svojoj zemlji i to je dosta po sebi.
Dosta za život zemaljski, sav nastao u moru.

PESMA ZA MOJ 55 ROĐENDAN

After Miljković

Više mi nisu potrebne reči, treba mi vreme,
da malo oborim oči i pogledam na sat.
Tamo sedi praznina, izgleda kao ruka
nestvarna poput slike kojoj je nestao ram.

Nestali smo i mi u ovo malo stihova,
kao buka mašine koja tone u san;
sve kruto, utopljeno, nemo jer stvari ne govore,
da tako ne bi odale koji je stvarno dan.

A šta i ako progovore, šta bi to one rekle?
Da neću biti biće? Da neću biti ni stvar? -
sem ako vreme ne pomogne da se zamuti dno,
da nas sumrak prevede u neki drugi stan.

Od toga se i počinje: dan peva, sumrak spava,
između nikoga nema ko ne bi bio sam,
ni jednog slova, ni crte, ni senke ikakvog stanja,
samo svetleće cifre što odbrojavaju kraj.

Ali sada je kasno, pa daj da i to zbrišemo.
Neka plod odbaci stablo u zasluženi hlad,
kao stogodišnjaka kad mu izniknu zubi
pa vidi onaj Mesec dok je još bio mlad.

Pas tamo sedi, laje: za promenu – na Zemlju,
i ne zna kako je dospeo u tako izlišan raj.
Prespavao je sećanje a ovde drugoga nema,
pa je zaborav jedino čemu služi taj glas.

"Dobro je, sad sam raspoređen", rekao bi da može,
ali ne može ništa, ni da utoli glad.
Tako, kad vidi gde je, pas želi da se vrati.
Kad pogledam na sat, vratiću se i ja.

A, B... ITD.

Svet boli, kaže istina A, ali to nije sve,
jer tu je i istina B, koja ne kaže ništa,
jer je ništa ne boli pa ona za bol i ne haje:
ona nije tog roda, a možda nema ni broj.

Takav je rod i broj istine, iz takve perspektive.
Ali šta perspektiva zbilja ima sa nama,
sa ravnim licima sveta što ne kale se u rodu?
Moj rod, to nisam ja, kao da nešto mi kaže,
čim ne govori niko, drugo ime za neko.
Nikog nema da kaže odakle sada to neko,
neodređeno lice koje ne boli svet,
neodređeno sve koje se tako zove
da ne bi nazvali nikog kome vidimo lice.

Tako, kada se to govori, istina je daleko
pa nas ništa ne boli, bilo A ili B,
ili tek slovna greška s kojom se govor otvara
da bi došli do pola gde ne stanuje rod,
gde nema perspektive koja seže iz broja
i gde broj stvari na svetu ne ubraja i nas,
bar ne dok govorimo. Mi, to smo svako ja
što za sve stvari ne haje, jer ga ništa ne boli
što boli perspektivu. Onda, kada to prođe,
taj bol iz takvog ugla, tada ni broja nema,
jer je sabran u svet gde svako ima lice,
i uvek jedno lice, makar bilo i prvo.

Tako, iz takvog ugla, to lice vidi svet,
sve dok nije u njemu. A ako u njemu bude,
biće A ili B. Sve drugo drukčije stoji
i to je drugo lice, što se od prvog okreće
da ne bi videlo bol, sem kad ga samo stvori,
bilo od A ili B, tako da više nema ni jasnog B ni A.

Ali to nije priča koju smo ispričali:
Jer, da svet bude priča, ili je A, ili B.
Trećega, zna se – nema, bar sve dok nije ovde,
a kad bi ga i bilo i njega čeka kraj.

IVICA & MARICA

Kada su izgrickali kućicu od kolača
ukazao se kostur, njen kostur,
pa pojeli su i njega, jer nije bilo veštice.
Nije to bila ta kuća, kanda, ta kućica,
mada bilo je slatko i tako mazno strašno,
da im se činilo, na mah, da bilo bi još lepše
da tu je bila i veštica, pa makar i da ih pojede,
pojebe, ili već tako nešto čega već ima, il' nema,
u takvim već ispričanim i svima poznatim pričama.
A ova bila je nova i zasad nepoznata,
neotvorena baš kao i ona još zatvorena vrata
kad su ih, sve grickajući, tim grickanjem otvorili
a da to nisu primetili, kao ni svoju glad,
ako to beše glad a ne tek loša navika.
Sad je sve loša navika i odstupanja nema.

Iza kuće je drvo, jabuka – da pojedu i njega?
Vrlo kratko to traje, taj međuprostor pitanja,
a još manje on vredi gde navika je, il' glad,
već dobro uzela maha i usmerila subjekte
na već tekuću radnju, pa bilo to i jelo,
ono što zovemo jedenje a ne tek njegov predmet.
Pojeli su i jabuku i tako postali predmet.
Nisu baš znali čega, ali su osetili
da to bi mogli biti il' vrlo brzo postati
jer više ničega nema od njih do horizonta.
Tada su tek i shvatili da tako nešto postoji,
da postoji taj horizont, kad su smazali drvo
i kad je iza njega ostao samo providan prostor
sav nevidljiv i ogoljen ko opna histerije.
Nešto je odande stizalo, smazali su i njega,
i od tada su znali: to navika je, ne glad,
a glad je nešto drugo, ali – bilo je kasno.

I tek što to su povezali – pojavila se veštica.
*Skidaj se, pa da te operem, pa celog da te stavim
u ovaj svoj ženski kavez, jer onaj kućni si pojeo –
to mu je prvo rekla – a neću te ni tovit*

*jer već si taman po meri, a bogme i po obliku.
Biće to dobra žurka, posle baš dosta godina,
sreća što rerna mi nije baš sasvim zagorela,
da se pristojno izrazim – baš tako to je rekla.
Ali nekako kasno, suviše raspričano,
bez jasne prateće radnje: nikakav performativ.
I dok to je izrekla već je bila u sosu
kome se nije nadala, jer ovo nov je vek
pa znanje zna i Marica, posle dobroga jela.
To tako dobro ide i jedno drugo traži.
Tu se guralo, krčkalo a bogme i zakovalo
da i Ivica nauči šta znači raditi radnju,
a posle mirno su seli u ono prazno nešto,
oboje manje mladi a više ispražnjeni,
bar ako ne računamo prošlu napast slatkiša.*

*Sve ovo bilo je ništa - mislili su, ne rekli,
jer misli ničemu ne služe, a ne služe ni nečem,
pa ono što je mišljeno kao da nije ni bilo -
a možda ništa i ne košta kao ni oni slatkiši,
pa onaj kostur, jabuka i ono s horizontom,
a s vešticom je bilo tek nešto malo drugačije,
nekako više ljudski, kao da bila je biće,
a opet možda i predmet, jer nije imala ime
kao što mi smo ga imali pa imamo ga i sad.
Ako nas neko prozove, to biće samo ime
a sve što samo je ime to ne stiže do nas,
kao što ovo okolo i nije neka tama
jer kad bi bila tama mogli bismo je smazati
pa da baš ničega više ne bude između nas,
ne kao ono malopre, kad ga i nije bilo,
nego na drugi način o kome nećemo sad.
To, tako, nisu rekli a utom su i otišli,
i još bi išli, čisti, da nisu sreli svoj glas.*

DEVOJČICA, BEZ ŠIBICA

Nikako nije mogla mrazom da utoli glad.
Toplota, to se ne daje, a zimi i ne postoji,
sem kao slika sveće što proguta sav spas:
ali ta sveća ne greje, ona je samo svetlost,
i to već ona prošla, čija večnost je prazna.
Ne postoji ni vreme jer svo vreme je hlađenje,
koje nikad ne prestaje, ni kad zima sve uzme
i od onog već uzetog, onog što više ga nema
ili ga nije ni bilo, za nekog ili za svakoga.
Šibica tu već nema, nema ni one devojčice,
nema ni tuge, ni ulice, a niko i ne prolazi
jer sve već ko da je prošlo, i to toliko prošlo
da ne zna se ni kad, kao i same prošlosti
i njenog prošlog da nema, mada negde se sluti
neki nejasan kraj, nalik stajanju mora
u ime svega odsutnog. Koje more? I šta?
Ko to da čuje i zna, ko da krije u dahu,
kad zna da dah će joj zastati i pre dolaska jutra?
Tu je ulica, šibice i sve čega već nema,
a i sve čega ima je kao zatrpan trag.
Sve blede, hladno i belo, što bez težine tišti.
Ničeg ni da se oduzme, da bi dan bio tiši.

LOM

Čaše lomim. Ruke mi krvave

baš kao duša device kad opnom dodirne tamu
uz ciku, tihu, providnu, a opet ne kao kristal
sapet u praznu oblinu koja se napitkom puni
dok može da ga primi, do samog ruba, kraja.
Takav bol telo ne tišti, ono je kao čaša
u koju ulazi sve, čak i sa malim zamahom,
prostim a uvežbanim, skoro da nije pokret,
a nema uvek ni krvi jer ruke nisu same,
jer znaju gde je glava koja o svemu odlučuje.
A kad se nešto odluči, tad niko nije devica,
jer to se i ne postaje, nije to neko zvanje,
pa makar bilo i dugo, i sa naporom čuvano,
ovako ili onako, iznutra ili spolja.

Ako skršim još jednu mogao bi da pukne
skoro sav javni servis, čitavo uslužno stanje,
što niko ne bi želeo: ne S, pa moža ni CG.
Tako sad, umesto čaše, lomim tek prazno srce,
a krv je tek pusta senka one minule radnje
gde nekad neka devica sedela je i pevala
dok nije došao servis pa je razdevičio.
Sad ne peva već priča, sav njen život je tok šou.
Ona ponavlja temu sve dok je neko ne razbije,
dok se čaša ne napuni pa uz ciku i polomi.
Ja samo dižem ruku, nek lomi onaj ko hoće,
a telo neka uzme koliko može da zahvati.
U ovoj tankoj opni negde je bila duša.
Tamo je ona i sada, bar dok nas neko sluša.

BUBA, KOJOT, BUKVAR

Čaše lomim, ruke mi krvave –
to bubamara peva dok tiho tone u san.
Sleva ulazi kojot, nasmejan kao curica,
jer zna da stupa u kadar. Za njim ide još kojota,
još, čitav vod, pa četa, pa čitav jedan bataljon,
podruku, kao po gori ravnoj, sav tako poravnat.
Zašto je ravna ta gora, zašto bubica peva
a kojot maršira? Ko puši "drinu" zna taj marš
bolje od bubamare, više zvučan no krvav.
Nekad je zelen kao evergrin, sva ga nacija peva,
pa prihvati planeta, kad nema drugog posla,
a možda ni pametnijeg, dok svet ne pozeleni,
pomodri, posivi i na kraju izbledi
tako da se ni ne vidi, sve dok ga slepac ne pogleda.

Taj slepac, i on je Bog, nečiji,
u koga neko gleda ko žedan limunadu.
Pas mu dodaje slamčicu a on bi nešto drugo,
da sluša bubamaru ili pomazi kojota,
ako je zgodna ženska, zgodna bar dok se smeši.
Njena zadnjica peva, ne zvukom već više pokretom
a ritam daju joj ruke, daju grudi i bedra.
Šta će nam lepše planine, šta će nam lava vulkana?
To danas ničemu ne služi, nema indeksnu vrednost.
Sad ću ući u kuću da našem onu bubicu,
ali ću biti pažljiv da me ne smota CI(c)A
što planetarno štuca na bukvar pravoslavlja.

PROTOKOL ISPRAŽNJENO

Čaše lomim, ruke mi kravave,
ali nekako bledo, umalo protokolarno,
kao blaga reč duhovnika pre nego što tresne uz plot.
Mačka tu prede, miš šuška, pas reži kao što treba,
s otmenim izrazom poslanika što vreba kvorumski taster.
Ta krv ne zavodi svet, ona niz ruke plazi
i svuda, tamo gde kane, to mesto postane naše.
Tamo se svoje prepoznaje a da ni ne mrdneš prstom
ko pravnik na dekolte. Tu uvek mirišu ruže
i sneni znoj svih dragih, pokojnih, koji ih nisu sadili,
jer dotle nisu ni stigli, osujećeni večnim.
Samo krv večno sja, u peharu il čaši,
i samo ona zove Svakoga, Svakoga da je traži.
Ko se vrati iz ničega stesaće okrugli sto
i tu da sedne Svako, Everymen, Mi, Vi,
pa ako treba i Ostali, ne samo belo – i crno,
da pričamo u noć zašto je ta noć pala,
šta je Mesec, šta zvezde, dok pehar ide u krug
kao krčag po vodu, a da se ne razbije,
jer razbiti se i ne može, ko svaka opsena.
Ovde se zna ko razbija, koga, šta ili zašto,
ko uvek dovrši čašu i postavi je na rub.
Tu, na rubu, tu stani, i ne govori, pokaži,
pokaži šta možeš, ne šta znaš,
šta pravda može da završi a nije započeto.
On ustaje i ide sa podignutom čašom
gde jedan jedini gutljaj klizi sam kao svet.
Taj gutljaj jeste svet i možda nestaje,
što nas neće poraziti jer već je ispražnjen.

HAJDI

Kada živi u gradu, sve oko nje je planina.
Kada živi u planini, ni ne zna šta je grad.
Iza nje nema ničeg a ona ne može napred,
jer ono gde može da ide nikad se tako ne zove,
pa kad nekud i pođe dostigne samo ovčice.

One liče na sneg, hladan začetak nevolje
gde suza stoji i vlada kao da joj je pogled, sav,
već prikovao led. Taj uzdah proguta šuma
dva puta veća od svega što prima ljudski glas,
mada uzdah je sve što ikad joj se vrati.

Tako je kad si mlad, kad malo ti je sve
jer hoće da te razdvoje od svega većeg od tebe,
od onoga što nemaš, makar da ga se ne sećaš,
jer kad misliš na majku čak ni to obrisu nema
pa to i nije sećanje već prosto tuga, ne jad.

Taj vazduh izoštri telo i ono postane um:
tako ogreješ ruke a da i ne takneš drva,
mada sve čega se dotakneš već bude iscepano.

Iscepani životi, nešto će da ih skrpi
oštrom iglom, pre smrti. To možda nije igla,
ali ako je oštra promašiće tvoj glas.

PREDMET SVEMIR

Svemir je hranljiv, pa i mi s njim, u njemu,
ali tu nema ničega da nanjuši naš trag.
A ono što bi ga otkrilo to već odavde ide
za nekom tamo prazninom, za pustom, hladnom
dimenzijom,
što neka svemirska baka zadala joj je red
koji se mora poštovati, bar dok ga ne zaboravi,
kao što nije zaboravila da petlu podreže krila
pa sad nas redovno davi u rani jutarnji sat.
I sve to tako ide, vrti se, premeće, stari,
sve dok se baka ne probudi, a uz to i ne podmladi,
baš kao ona koka što sasvim liči na jaje,
sveže, prekjuče uzbrano, mlado kao sa leda,
iz one uskršnje uskršle post-prodavnice bića,
ali ne bića baš pravih, već više ovih, kosmičkih.

Tako o tome govorim kad ne mislim o tome,
kad sedim ispod sunca i zamišljam sam led
kao trag svega prošlog, dok ne dođe ta vest,
to za baku i mladost, ma kako zvučalo nejasno,
a bogme i neuredno, u svetu kakav znamo.
Ali, kakav je svet? Šta to vreba u njemu?
I šta sad ta vest s bakom može da znači za nas?
Kog nas? – odmah se pitam, a pomalo se i pipam,
jer kad o svemiru govorim, tu nema nikoga,
sem onoga ko govori i neke male Reči,
a to je uvek taj subjekat, to prepodobno ja,
i uvek samo je jedan, što samo jedninu zna,
i ni sa kim se ne množi jer u tom nema pomoći.
A kako bi je i bilo u formi drugoga?

Vidi sad ovo, molim te! Ali, šta to da vidim?
Da nije možda baka već stigla i do nas,
to jest do jednog i jedinog što ovde poštujemo,
do onog nikad prošlog i nikad budućeg ja,
do onog drugog jajeta koje se namestilo
na samu pregradu pola, na topli pupak hardvera,
pa se na svemirski način čak malo i nalaktilo

kao da nešto van njega već ga i zahvata,
mada tu nikog nema da nekog zahvata?
Šta sada? – sada se pitam, makar i reda radi.
Baka je kao krompir, ali sada i lepša,
i više nije u zemlji, mada ne ni na njoj,
sem ako nije sasvim dohvatila se snage
a sa tom novom snagom i novog oblika.

Eto, tome se molim i to bih da odbolim
u pisanoj praznini gde posno sunce sja:
a kada rupa stigne nek poklopac se dignu.
Sva nadanja su naša beznadno predmetna.

ZNAČENJE RODA

Samo nekakav uzvik, značenje da se ne čuje,
samo nekakav uzdah, dok se ne svrši, sam.
To nek bude, na tren, i možda poneko pitanje,
nejasno, bilo gde, bilo kad, koje ne traži odgovor
pošto ga možda već zna. Tek da se ne prećuti.
Tako čuti i šuma, zrak dođe i ovako
da nam legne u pluća kao krevet u sobu.
A bolje i da ga nema, tog kreveta,
i da je cela soba, sav svet, samo proziran vazduh,
onaj što ne postoji sve dok se ne proguta.
Kralj uvek tri sina ima, a dvojica budale
pa trče za priviđenjima od onog drugog roda.
Tako je davno zamišljeno, još gore ispričano,
da se ne seče šuma zbog samo jednog smisla,
stabla, i značenja, što priziva ga logos
od Kirke začaran, da žene dalje pate.
Znoj im curi iz očiju, uz onaj maleni vrisak,
da bi ga duže rađale kao da nema kraj
ta reka i to korito, jer uvek svesne su roda,
čak i onih što doleću i nose šupalj znak.
Na proleće sve sjaj, a njima je još zima,
duža od senke Meseca. Kao i svaka veštica
ta senka stalno raste, traži mesto za nas,
traži mesto za uzdah a nekad i za uzvik.
I to neka se udahne kao privremen sjaj,
jer tako se i počinje, uvek uz neki kraj.

LABUD DREMA

Labud gleda, glavu ne pomera,
jer ne može. Neki kažu da drema, večno,
da nije on baš labud, sav,
sve od oka do uha i popreko,
po onom mestu na nozi, tu gde je umrežen,
po celom napetom telu koje lagodno spava,
ko krilom pokriveno, ušuškano, izgubljeno u duši
koja ga celo obuhvati i pretvori u čulo.

Ali on belo plovi, i tako, nepokretan,
skroz beo čim se pomeri, da ne bi bio sav crn,
ali nikada glavu. Taj ni da trepne, ponekad.
Danas, zove se labud, a juče: ko to zna.
Lepota, to je ono što za nju nije važno.
Ona plovi i miruje i kad se pomera.

Piši mi da me ne ubiješ.
Seti me da me ne razapneš.
Ostaću, nikad, čim isplovim.
A šta će biti sutra, to znaće samo sutra,
tvoj tata.

ANTI-KIKLOP

*Najzad, glasnici su došli i rekli: Varvari dolaze,
ali niko ih nije čuo, jer niko nije ni došao da ih čuje,
čak ni da vidi varvare. To kao da nikog ne zanima,
pa čak ni samog Nikog, čim izađe iz pećine.
Društvo je prebrojano, svi prisutni na broju,
već daleko od Kiklopa, svakog Konana, rata,
a stekli su se uslovi nebrige i za varvare.
Pa nek i dođu, ko mari? Svi su odnekud došli
i za to niko ne polaže ni sudbinske račune.
Dovoljna je i taksa na glasnike i vodu.
Nekada su ih gledali kako gaze tu vodu,
teški pod suncem, opremljeni da uzmu svako mesto.
A koje sada mesto za njih je dovoljno stvarno?
Bilo bi lepo da dođu, da skrate ovaj čas.
i pozdrav već ih čeka: *Računajte na nas.**

MOŽDA SPAVA, SA ČOKOLADOM

Možda spava. Možda spava a možda je večno budna, budna večnost, ta večnost zbog koje zaborav oči ne sklapa, svoje ni tuđe oči, ni oči dalekih zvezda. Ona je zvezda, ne Ja, ne Ti ni bilo koje To koje se može pokazati. Nisu to takve oči pa da se odsjaj vidi, prepozna. Nije ni glas, ni stas, već nešto odviše slasno da bi ga zvali telom i tako nikad usnulim. Zato i ne spava nikad, već uvek samo možda, sem kad misli na zvezdu u hladnom obrisu ničega, u pustom srcu lednika što lebdi iznad Alpa. Tu dođe Bik, kralj sveta dođe da progoni Evropu, a sav je nekako pospan u moru čokolade. "Okupaj se", to kaže, "jer dobro je za san", dobro ko mlada devojka kad prvo zlo je stisne, a ne zna da se probudi.

Ona leži, ne Ja. Ja uvek nad njom stoji, svo večno napeto, raskrečeno, ta budna volovska žila, rascepljena: ni Ja, ni Ti, ni On. Umalo sasvim kao Mi – kada bi postojali, ali Mi ne postoji, kao ni Oni, ni Vi: otišli su za zvezdom da ne bi bila devojka, jer njima treba žena, treba im sudbina. Zato možda i spava, da o tom ništa ne sazna, da ništa ne zaboravi kao pesmu i sreću. Zato postoji buđenje, tek da izgubi moć kad slaba zora ojača u onoj tankoj odori koju joj navlači Mesec, drugo ime za zaborav, koji zna zašto živi i sad kada je umro, ne samo možda, već odavno, ko svaka stara zvezda što zna kako da ostari a ne padne u dan.

Čemu taj dan, ta pena, i ko bi da ga se seća
Kao arije duše što probija iz Ja,
što probija iz svega što podseća na san
makar tek kao miris sasvim uvelog cveta

što i budan sve zna, dok snu ne pripada?
Dok ona možda spava Bik joj ponudi krunu
a ona bi taj cvet da joj ne bude grob.
Neka, *možda* je glas što iz tela se ne čuje,
možda zlo, možda draga: svakako iluzija, makar i
čokoladna,
mila, topla ko neslućeno na znanom jeziku,
sve dok slast ne oživi i dotakne ga, možda.

DEČAK

Kad prestanem da dišem vazduh će ostati tu,
i ti ćeš lako disati, jer ti ćeš biti u njemu,
u tom vazduhu, okružen, jer to tako i treba
na putu do praznine, do onog čega nema.
Kao kad si me pitao kad će doći taj kraj,
gde roditelji nestaju, baš uvek, nekad, kako kad,
da bi se jednom, već nestvarni, provezli tik kraj nas,
baš kada ne gledamo, u gužvi raskrsnice,
i mahnuli nam iz nestvarne, blistave limuzine,
a da to niko ne opazi ako naš dečak ne gleda.
A dečak uvek gleda, sem kad u autu spava,
ili se pravi da spava, da sanja providan san,
providan kao vazduh koji duboko udiše,
tako duboko udiše da samo što ne zahrče.
Ali dečaci ne hrču bez pravog, sudbinskog povoda,
jer ne žele da propuste blistavu limuzinu,
iz koje slućeni pozdrav nudi nestvarni povratak,
bilo da smo već nestali ili se vozimo s njima.
A ima jedno konjće što tako slatko rže,
samo je njegov problem što više ne postoji,
pa nikad da mu priđe taj roditeljski auto:
kod konja to je drugačije, to zna cela planeta.
Ti kao da ideš po vodu, a piješ samo voće,
jer tebi voda ne treba, tvoje ruke su čiste.
A ja neću po vodu da ne bih video krčag.
Ko se predugo umiva taj ne može da diše.

DODATAK DOLAPU

Ja znam jedan dolap. Crn, glomazan, truo,
sav zarastao u epitet od samog svog početka,
umalo antologijski sav zapao u treš.
Od toga i uspomene teško da će ga oprati,
pa čak i tužno Ja što stalno vuče vodu
kao sićušan konj kad misli šta znači ta reč
bešumna kao laptop i drugo trpno stanje, nejasno,
koje odiše večnošću a ipak prolazi.
Jer tek što dođe – nema ga, jer konjče mora u krug,
da bude zagonetka koja se otkriva
i u studene noći kad sipljiv Mesec sja,
a ipak s nekom zadržkom u kojoj čuči beda,
žalosno pozlaćen san, sudbina zime u julu.

Teško da toga ima i kad je neminovno,
kao duša u braći kad nevoljno oživi
kao oličen bezizlaz koji ih razdvaja,
mada seže do onog što i za njih je opšte.
Koje opšte? Zar dolap, laptopu nepoznat?
Ili tek pusto Ja što poziva se na život
kao na nekakav simbol što bi da postane red
tako da uz epitet upiše opisan predmet
beslovesan ko telo a telom dopisan?
To pitanje se vrti, ali nas neće satrti,
ni baciti u suze do malaksavanja.
Ceo svet jeste sprava, i škripava i troma,
ali, bar dok se kreće, i to je uteha.

Beleška o autoru

Vladimir Kopicl (1949) objavio je knjige poezije *Aer* (Matica srpska, 1978), *Parafraze puta* (Matica srpska, 1980), *Gladni lavovi* (Književna zajednica Novog Sada, 1985), *Vapaji & konstrukcije* (Matica srpska, 1986), *Pitanje poze* (Matica srpska, 1992), *Prikaze – nove i izabrane kratke pesme* (Matica srpska, 1995), *Klisurine* (Narodna knjiga, 2002), *Pesme smrti i rasonode – izabrane i*

nove pesme (Orpheus, 2002), *Smernice* (Biblioteka »Svetozar Marković«, 2006) kao i knjige eseja *Mehanički patak, digitalna patka* (Narodna knjiga, 2003) i *Prizori iz nevidljivog* (Narodna knjiga, 2006).

Privedio je i preveo nekoliko zbornika i antologija: *Telo umetnika kao subjekt i objekt umetnosti* (Tribina mladih, 1972 – sa Anom Raković), *Trip – vodič kroz savremenu američku poeziju* (Narodna knjiga, 1983 – sa Vladislavom Bajcem), *Novi pesnički poredak – antologija novije američke poezije* (Oktoih, 2001 – sa Dubravkom Đurić), *Vrata panike – telo, društvo i umetnost u mreži tehnološke derealizacije* (Orpheus, 2005), *Milenijumski citati* (Orpheus, 2005), *Tehnoskepticizam* (Orpheus, 2007) itd.

Dobio je Brankovu nagradu za prvu knjigu pesama (1979), Sterijinu nagradu (1989), Nagradu DKV za knjigu godine (2003) i nagradu »Stevan Pešić« (2003).

Prevođen, zastupljen itd.

Živi u Novom Sadu.

Balkansko književno društvo – Balkanski književni glasnik
www.glasnik.net

Edicija *Poezija*
Vladimir Kopicl, Smernice

Glavni i odgovorni urednik Dušan Gojkov
Urednik Vesna Denčić

Copyright © by Vladimir Kopicl & Balkanski književni glasnik – BKG, 2008.

Drugo izdanje. Prvo elektronsko izdanje.

CIP – Katalogizacija u publikaciji, Narodna biblioteka Srbije, Beograd 82

BALKANSKI KNJIŽEVNI GLASNIK, [Elektronski izvor] /
Elektronski časopis. Način dostupa (URL) www.glasnik.net
Glavni i odgovorni urednik Dušan Gojkov.
Urednica PDF izdanja Vesna Denčić.
PDF dodatak časopisu.

ISSN 1452-9254 = Balkanski književni glasnik (Online)
COBISS.SR-ID 141175564

BKG 6 / 2008. Sveska 19. PDF SEPARAT
EDICIJA „ČITAJ I DAJ DALJE“

